

Rıfat Ilgaz

B Ü T Ü N E S E R L E R İ

*Bacaksız
Kamyon
Sürücüsü*

ÇOCUK ROMANI

BİRİNCİ BÖLÜM

«Al şu karpuzu!» dedi babası, «Kimseye göstermeden götür eve! Tamam mı?»

Babasının verdiği karpuzu iki yanından kucakladı Bacaksız. Ağırdı. «Nasıl götürürüm bu koskocaman karpuzu?» diye hem düşünüyor, hem yürüyordu. En azından, beş kilo çekerdi. Belki de o kadar değildi de Bacaksız'a öyle geliyordu. Kamburunu çıkara çıkara bir süre taşıdı karpuzu. Şaşılacak şey! Yürüdükçe ağırlaşıyordu. Papuçları kaldırım taşlarına çarpıyordu her adımda. Daha da bükülüyordu incecik bacakları. Bükülmeyip de ne yapacaktı bu bacaklar! Çöp gibiydiler. Nerdeyse «Çıt!» diye kırılacaklardı.

Şu tümseği de aşsa gerisi kolaydı. Bayır aşağı o kadar yorulmazdı. Soluk soluğa gelmişti işte!

Bu bacaklarda iş olsa, hiç ona «Bacaksız» diye ad takarlar mıydı? Taaa Cide'lerden beri taşıyordu bu adı. Mahalledeki çocuklar da nerden duymuşlardı, kendisine taa oralarda böyle dediklerini?

Üç beş adım daha dişini sıktıktan sonra, karpuzu yol kıyısındaki duvar çöküntüsünün üzerine oturttu. Uzun süre dinlenebilirdi.

Babası Külüstür'ünü gazlayıp gitmişti. Belki de karpuzları boşaltmaya bile başlamıştı, Yemiş İskelesi'nde.

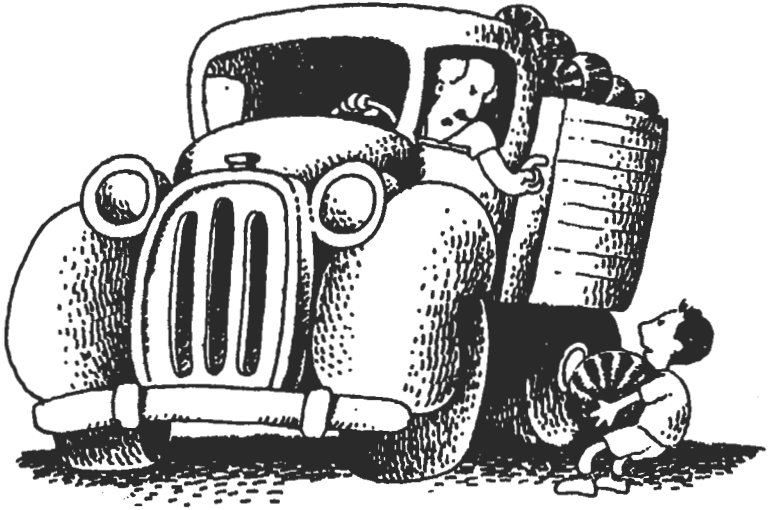
Bacaksız'ın babası sürücüydü, kamyon sürücüsü... Bacaksız da onun yardımcısı... Tekirdağ'dan çekiyorlardı kaç gündür bu karpuzları... Bu sondu artık. Yol sapağında babası frene basmış, «Atla!» demişti ona.

Kendisi de inmişti öbür kapıdan. Kamyonunda taşıdığı karpuzların en irilerinden birine uzanmış, kulağına getirip sıkıştı. Onu beğenmeyince bir başkasını seçmişti. Eliyle birkaç kez şap şap vurduktan sonra, çıkardığı sesi beğenmişti:

«Al bunu!» demişti, «Eve götür! Sakın düşürme haaa!..»

Sonra sağını solunu kollayıp «Kimseye gösterme!» diye de eklemişti. Ne tuhaf adamdı babası. Hiç koskocaman karpuzu başkalarına göstermeden eve götürebilir miydi?

Onun neden böyle söylediğini bilmiyor değil, Bacaksız. Bu karpuz manava giden karpuzların arasından seçilmişti. Bir tek kuruş verilmeden en irisi, en güzeli, en olgunu onların olmuştu. Bu kadar karpuzu taşıyan şoförün, içlerinden bir tanesini seçip alma hakkı yok muydu? Belki de göz payı, taşıma payı, elleme payıydı bu!.. Ne olursa olsun koskocaman karpuz onlarındı işte! Daha olmazsa çıkarır, kuruş kuruş parasını da sayardı babası.

Hepsi güzeldi ya, eve nasıl götürecekti bu alamet karpuzu? Kamyonun tekerleği kadar vardı. Babası, geçenlerde üç yeni lastik almıştı lastikçiden. Yuvarlaya yuvarlaya götürüp kamyonu takmıştı. Hiç de kucağına alıp götürmeyi düşünmemişti lastikleri... Bacaksız da kamyon tekerleği gibi yuvarlaya yuvarlaya götüremez miydi, bu koskocaman karpuzu? Hıı!.. Bir denese!

Neden olmasındı! Karpuz, kamyon lastiğinden de kolay yuvarlanırdı. Dik durma zorunluluğu yoktu karpuzun. Lastik gibi bir yana yatıp hemen cecik yere de yapışmazdı. Yuvarlanmadığı zaman bile olduğu yerde dururdu. Sokağa bıraktığın gibi yürür, itmezsen olduğu yerde devrilmeden kalır da kalırdı.